

ע"פ 5847/15 יאיר קליין נ. מדינת ישראל

נט המשפט | 07.06.2016 | [ייעוץ משפטי אישי](#)

<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
----------------------	----------------------	----------------------	----------------------	----------------------

גודל פונט

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 5847/15

כבוד השופט ח' מלצר

לפני:

כבוד השופט ע' פוגלמן

כבוד השופט נ' סולברג

יאיר קליין

המערער:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע
(כב' השופטים: ח' סלוטקי, א' אינפלד ו-א' חזק) ב-תפ"ח
19.07.2015, מתאריך 38233-06-14

(23.05.2016)	ט"ו באייר התשע"ו	תאריך הישיבה:
עו"ד אייזנברג אלון; עו"ד רלי אבישר - רווה		בשם המערער:
עו"ד סיגל בלום		בשם המשיבה:
הגב' ברכה וייס		בשם שירות המבחן:

פסק-דין

השופט ח' מלצר:

1. לפנינו ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופטים: ח' סלוטקי, א' אינפלד ו-א' חזק) ב-תפ"ח 38233-06-14, מתאריך 19.07.2015, במסגרתו הושתו על המערער העונשים הבאים: 3 שנות מאסר לריצוי בפועל בניכוי ימי מעצרו (החל מתאריך 11.06.2014 ועד לתאריך 05.08.2014), 10 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המערער, במשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, כל עבירת מין מסוג פשע, ותשלום פיצוי כספי למתלונן בסך 50,000 ש"ח.
  2. **בד בבד עם הגשת הערעור על גזר הדין, הוגשה בקשה מטעם המערער להורות על עריכת תסקיר מבחן משלים בעניינו, וקבלת הערכת מסוכנות.** בהחלטה מתאריך 21.01.2014, נדחתה בקשתו של המערער לקבלת חוות דעת המרכז להערכת מסוכנות, וזאת מאחר שלא נמצא כי היא נדרשת בנסיבות העניין לשם עשיית צדק, בהתאם לסעיף 6(א)(1)(א) לחוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ו-2006. יחד עם זאת, שירות המבחן התבקש להגיש תסקיר משלים בעניינו של המערער טרם הדין בערעור, וכך אכן נעשה.
להלן נפרט בקצרה את הנתונים הדרושים להכרעה במכלול.
- עובדות כתב האישום שהוגש נגד המערער
3. כנגד המערער הוגש כתב אישום, אשר תוקן במסגרת הסדר טיעון, הכולל שני אישומים, שייחסו לו את העבירות הבאות: מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו 16 שנים (עבירה לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז – 1977 (להלן: חוק העונשין) (מספר עבירות), והדחה בחקירה (עבירה לפי סעיף 245(א) לחוק העונשין).
  4. מעובדות כתב האישום המתוקן שהוגש, עולה כי המערער מתגורר עם אישתו וילדיו (להלן: משפחתו) באנגליה. עוד עולה מכתב האישום המתוקן, כי בין המערער ובין הורי הקטין א.ו. יליד שנת 2000 (להלן: המתלונן), ישנה קרבה משפחתית רחוקה. בכתב האישום נטען עוד כי א.ק הינו בן דודו של המערער, והוא מתגורר עם אשתו וילדיו בעיר במרכז הארץ (להלן: הבית).
  5. על פי העובדות המפורטות באישום הראשון בכתב האישום המתוקן – בתאריך 01.06.2014 המערער ומשפחתו הגיעו לביקור בישראל. במהלך הביקור הנ"ל, בימים שישי ושבת (07.06.2014 - 06.06.2014) המערער ומשפחתו התארחו בביתו של א.ק. באותו מועד, גם המתלונן וסבתו התארחו שם.

לפי הנטען בכתב האישום המתוקן, בתאריך 07.06.2014, בשעות הצהריים, בעת שהמתלונן היה לבדו באחד החדרים בבית, המערער נכנס אל החדר וסגר את הדלת. בהמשך, המערער ניגש אל המתלונן, ואמר לו שיש לו כדור שיכול לגרום לאיבר מינו להזדקף וכי הוא: "יכול ליהנות מזה", ונתן למתלונן גלולה בצבע תכלת עם כיתוב באנגלית. המתלונן סירב לקחת את הגלולה, ואמר למערער כי הוא מפחד לבלוע אותה. המערער השאיר למתלונן את הגלולה, תוך שהוא אומר לו "אם אתה רוצה תיקח את זה". המתלונן שם את הגלולה בצד, ולאחר שהמערער יצא מהחדר, זרק אותה לפח.

באותו תאריך, ולאחר ארוחת הצהריים, כאשר המתלונן היה לבדו בחדר, המערער נכנס אל החדר, סגר את הדלת, פנה אל המתלונן, והחל לשוחח עמו. המערער אמר למתלונן, בין היתר, כי הוא נראה מודאג ולחוץ. המתלונן השיב למערער "כן יש לי לחצים", והמערער בתגובה אמר כי הוא עושה קורס "בזה", הוא מבין ויודע לטפל "בזה", והוא ירגיע את המתלונן. כמו כן, המערער אמר למתלונן כי הוא יודע לטפל בפצעי הבגרות שיש למתלונן על פניו.

מיד לאחר מכן, המערער אמר למתלונן כי הוא יעשה לו מסאז', והורה למתלונן להתפשט ולהישאר לבוש בתחתוניו בלבד. המערער יצא מן החדר, תוך שהוא אומר למתלונן שהוא הולך להביא משחה לפצעים. בעקבות האמור, המתלונן המתפשט ונשאר לבוש בתחתונים. כעבור מספר דקות, המערער חזר אל החדר, סגר את הדלת, והורה למתלונן לשכב על המיטה על הגב. המתלונן שכב על המיטה והמערער החל לעסות את רגליו.

עוד נטען בכתב האישום המתוקן, כי בעוד שהמערער עיסה את רגליו של המתלונן – הוא ביצע בו מעשה מגונה לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים, שלא בהסכמתו החופשית של המתלונן, בכך שהכניס את ידו לתוך תחתוניו של המתלונן ונגע באיבר מינו. המתלונן החל לנוע ואמר למערער "זה לא נעים לי". המערער חדל ממעשיו, והמשיך לעסות את רגליו של המתלונן. בהמשך לאמור, נטען כי המערער אמר למתלונן לשכב על הבטן והמתלונן עשה כן. המערער החל לעסות את גבו של המתלונן ובעודו עושה זאת – הוא ביצע במתלונן מעשה מגונה לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים, שלא בהסכמתו החופשית של המתלונן, בכך שנגע בישבנו של המתלונן. בתגובה, המתלונן אמר למערער להפסיק כי זה לא נעים לו, והמערער חדל ממעשיו והמשיך לעסות את גבו של המתלונן.

לאחר האמור, בעוד המערער ממשיך לעסות את גבו של המתלונן – הוא שוב ביצע בו מעשה מגונה בכך שהכניס, פעם נוספת, את ידו מתחת לתחתוני המתלונן ונגע באיבר מינו. המתלונן זז, וחזר וביקש מהמערער שיחדל ממעשיו, בציינו כי זה לא נעים לו. בתגובה, המערער אמר למתלונן "טוב", חדל ממעשיו, והמשיך לעסות את גבו ואת רגליו של המתלונן. בכל אותה העת, המערער אמר למתלונן כי הוא יכול לסמוך עליו ו"זה ירגיע אותו והוא ירגיש הרבה יותר טוב".

בהמשך לאמור, המערער אמר למתלונן להוריד את תחתוניו, והוא המשיך לעסות את גבו ורגליו של המתלונן במשך כחצי שעה. במהלך העיסוי הנ"ל, המערער שב וביצע במתלונן מעשים מגונים – בכך שנגע באיבר מינו של המתלונן, פעם אחר פעם, וזאת למרות שכל פעם שהמערער נגע באיבר מינו של המתלונן, המתלונן זז ואמר לו כי "זה לא נעים לו". בשלב מסוים, המערער חדל ממעשיו ואמר למתלונן כי עליו לישון כעת, והמערער יצא מהחדר.

6. על פי העובדות המפורטות באישום השני, לאחר האירועים המפורטים באישום הראשון לעיל, בתאריך 08.06.2014, המערער התקשר למתלונן ואמר לו כי יגיע ביום למחרת לקחת אותו לקניון וכי "יעשו כיף", והמתלונן הסכים.

בהמשך לאמור, בתאריך 09.06.2014, כשהמתלונן היה בבית הספר, המערער הגיע אל ביתו של המתלונן והמתין לבואו. לפי הנטען בכתב האישום המתוקן, סמוך לשעה 14:45, המתלונן הגיע לביתו ופגש את המערער והשניים נסעו יחדיו ברכבו של המערער לבאר שבע. בהגיעם לבאר שבע, המערער לקח את המתלונן לקניון מסוים, שם קנה אוכל בעבור שניהם. לאחר מכן, שבו השניים לרכבו של המערער ונסעו לבית מלון בבאר שבע. המערער החנה את רכבו בסמוך למלון ואמר למתלונן לבוא עמו לחדר במלון כדי שיאכלו את האוכל שקנה.

בהיותם בחדר המלון, ולאחר שסיימו לאכול – המערער אמר למתלונן להיכנס להתקלח ולצאת מהמקלחת ערום, כשהוא עטוף במגבת, והמערער יעשה לו מסאז' כדי שהוא ירגיש יותר נעים. המתלונן עשה כדברי המערער, וכשיצא מהמקלחת עטוף במגבת, המערער אמר לו לשכב על המיטה על הבטן, ולשים כר מתחת לחזה והמערער יעשה לו מסאז'. המתלונן עשה כן,

והמערער החל לעשות את רגליו וגבו של המתלונן. במהלך העיסוי, המערער ביצע במתלונן מעשים מגונים בכך שנגע באיבר מינו של המתלונן, במספר הזדמנויות, כשבכל פעם שהמערער עשה כן – המתלונן אמר לו שזה לא נעים לו והמערער חדל ממעשיו, המשיך לפרקים לעסות את גופו של המתלונן ושוב חזר ונגע באיבר מינו.

לאחר האמור, המערער הסיע את המתלונן לביתו. בדרך, המערער ניסה להניא את המתלונן שלא ימסור בחקירה על פי דין הודעה – בכך שאמר לו שלא יספר לאף אחד על מה שהיה.

פסק דינו של בית המשפט המחוזי

7. בתאריך 21.01.2015 המערער הורשע בבית המשפט המחוזי הנכבד בבאר שבע, על פי הודאתו, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן. במסגרת הסדר הטיעון שנערך בין הצדדים הוסכם כי המשיבה תגביל את עתירתה לעונש של עד ארבע שנות מאסר לריצוי בפועל, והמערער יטען באופן חופשי לרכיב זה. עוד הוסכם בין הצדדים כי על המערער יושת עונש מאסר על תנאי, בהתאם לשיקול דעתו של בית המשפט המחוזי הנכבד. כן הוסכם כי המערער ישלם למתלונן פיצוי כספי בסך 50,000 ש"ח.

8. טרם שגזר את עונשו של המערער, הורה בית המשפט המחוזי הנכבד כי יוגש לו תסקיר מבחן בעניינו של המערער וכן תסקיר נפגע עבירה, וכך נעשה.

9. בתאריך 10.03.2015, בית המשפט המחוזי הנכבד גזר את דינו של המערער. בפתח גזר דינו, בית המשפט המחוזי הנכבד נתן דעתו לחומרה היתרה הגלומה בעבירות המין אותם ביצע המבקש, אשר נגע באיבר מינו של המתלונן באופן חוזר ונשנה, במספר הזדמנויות, ובניגוד לרצונו:

"כשהדבר נעשה במסווה של רצון לסייע ולהיטיב עם המתלונן במסגרת עיסוי גופו של המתלונן, כשהמתלונן ערום לפי הוראות הנאשם [המערער כאן – ח"מ]"(עמ' 15 לגזר הדין).

לצורך קביעת מתחם הענישה – בית המשפט המחוזי עמד בהרחבה על הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, על מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות דומות, ועל הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, הכל כפי שיפורט מיד בסמוך.

10. באשר לערך החברתי שנפגע, נקבע כי מעשיו של המערער פגעו בערכים המוגנים הקשורים בשמירה והגנה על שלמות גופם ונפשם של קטינים, וכן בכבוד האדם – פרטיותו, צנעתו

והאוטונומיה שלו על גופו. בית המשפט המחוזי הנכבד ציין כי מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים ובמתלונן היא קשה ורבה, וזאת, בין היתר, בשים לב לאמון שהמתלונן נתן במערער עובר לביצוע העבירות – ותחושת הבגידה והפגיעה באמונו של המתלונן כתוצאה מביצוע העבירות. בהמשך, בית המשפט המחוזי הנכבד ציין כי מתסקיר נפגע העבירה – עולה כי המתלונן סובל מתסמינים פוסט-טראומטיים, הכוללים, בין היתר, התקפי חרדה, חלומות רדיפה והתפרצויות בכי.

11. במסגרת הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, בית המשפט המחוזי התחשב לחומרא בתכנון שקדם לביצוע העבירות – שעה שהמערער התקשר מבעוד מועד אל המתלונן ותיאם איתו "יום כיף", במסגרתו נסעו השניים על פי יוזמת המערער לחדר בבית מלון, שבו המערער שב וביצע במתלונן מעשים מגונים. בנוסף, בית המשפט המחוזי הנכבד התייחס גם לכך שהמערער ניצל לרעה את כוחו ומעמדו בקרב משפחת המתלונן והמתלונן עצמו, לאחר שאלה נתנו בו אמון רב.

12. לעניין מדיניות הענישה הנהוגה, בית המשפט המחוזי הנכבד בחן את הענישה בעבירות מין, ובפרט אלו המבוצעות בקטינים, וקבע כי מתחם העונש ההולם – בגין כל אישום – נע בין שנתיים לשש שנות מאסר, ועונש של עד שישה חודשי מאסר בפועל בגין העבירה של הדחה בחקירה. יצוין, כי חרף הפרדת המתחמים – בית המשפט המחוזי ראה לנכון לגזור על המערער עונש כולל.

13. בבואו לקבוע את עונשו של המערער בתוך מתחם הענישה – בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי במסגרת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה יש לשקול את הפגיעה של עונש מאסר בפועל במערער ובמשפחתו, את הקשיים הצפויים להיגרם למערער כתוצאה מהרשעתו, בשים לב לכך שהמערער נותק וינותק ממשפחתו באנגליה במשך תקופה ארוכה, כל זאת לצד "מעצר הבית" הממושך בו המערער היה נתון, ונסיבותיו האישיות.

בית המשפט המחוזי הנכבד ציין עוד לקולא את העובדה שלמערער לא היה עבר פלילי עד לביצוע העבירות האמורות, את תרומתו לחברה כעולה מעדותו של הרב הקהילתי בקהילה בה המערער חבר, את העובדה שהמערער הודה בכתב האישום המתוקן, ובכך נחסכה העדתו של המתלונן, וכן את נכונותו של המערער לפצות את המתלונן, כאמור בהסדר הטיעון.

14. לפני סיום גזר הדין, בית המשפט המחוזי הנכבד התייחס גם לכך שאין מדובר במי שהודה מיד – שכן הודאתו של המערער הגיעה לאחר שמיעת חלק מפרשת התביעה. עוד צוין, כי לא

התגלו אצל המערער אינדיקציות לכך כי הוא בשל להפנים את חומרת העבירות ולטפל בעצמו, וכי שירות המבחן התרשם כי בחרטה שהמערער הביע – הוא הצטער יותר על עצמו מאשר על הנפגע.

15. לנוכח כל האמור לעיל – בית המשפט המחוזי הנכבד השית על המערער את העונשים המפורטים בפיסקה 1 שלעיל.

טענות הצדדים בערעור והתסקיר המשלים

16. המערער משיג על חומרת העונש שהושת עליו. לטענת המערער, העונש שנגזר עליו חורג לחומרא ובאופן קיצוני ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים כגון דא, בשים לב לכך שבמקרים דומים, לשיטתו של המערער, נגזרו עונשים קלים יותר מאשר העונש שהושת עליו.

17. המערער טוען עוד כי בית המשפט המחוזי הנכבד שגה משלא הורה על שליחתו של המערער אל שירות המבחן לצורך הכנת תסקיר נוסף בעניינו טרם גזירת עונשו, בשים לב לפגמים שנפלו, לשיטתו, בתסקיר הקודם כאשר שירות המבחן התייחס, לגרסתו, לכתב האישום המקורי ולא לכתב האישום המתוקן. כן נטען כי בית המשפט המחוזי הנכבד שגה משדחה את בקשת ההגנה לקבלת חוות דעת המרכז להערכת מסוכנות בעניינו של המערער (הבקשה לקבלת חוות דעת המרכז להערכת מסוכנות נדחתה גם בבית משפט זה, כאמור בפיסקה 2 לעיל).

18. המערער מוסיף וטוען, כי בית המשפט המחוזי הנכבד שגה גם בכך שלא נתן משקל רב יותר לנסיבותיו האישיות, ובין היתר, לעובדה שהוא אזרח ותושב אנגליה המרצה את מאסרו הרחק מבני משפחתו, להיותו נעדר עבר פלילי עד למועד ביצוע העבירות, לאחריות שנטל למעשיו ולפיצוי הכספי ששילם למתלונן, לפגיעה הכלכלית שנגרמה למשפחתו עקב כניסתו למאסר, למצבו הבריאותי הירוד, וכן לעובדה כי היה נתון ב"מעצר בית" מלא בתנאי איזוק אלקטרוני קרוב לשנה.

19. בדיון שנערך בפנינו, חזרו באי-כוחו של המערער, על נימוקי הערעור, והדגישו כי יש ליתן משקל רב יותר לכך שהמערער מרצה מאסר בארץ זרה, ולרצונו להשתלב בטיפול, וציינו כי כפועל יוצא מכך יש מקום להתערבות בגזר הדין.

20. באת-כוח המשיבה טענה, מנגד, כי גזר דינו של בית המשפט המחוזי הולם את חומרת

העבירה, ומבטא איזון ראוי בין מכלול השיקולים הרלוונטיים, בשים לב להסדר הטיעון שנחתם בין הצדדים, ולנזק הקשה שנגרם למתלונן, ולפיכך אין עילה להתערב בו.

21. בתסקיר המשלים שהוגש לנו טרם הדיון בערעור – שירות המבחן ציין כי המערער משולב בטיפול קבוצתי לפוגעים מינית במאסר במסגרת המחלקה לטיפול בעברייני מין, וכעת לוקח חלק בקבוצה פסיכו-חינוכית בנושא מיניות בריאה. עוד צוין, כי המערער מביע מוטיבציה עקבית להימצא בטיפול, וכי לקראת תום ריצוי שני שלישי ממאסרו (שעתיד לחול בתאריך 23.04.2017), הוא צפוי להיפגש עם נציגת רשות שיקום האסיר.

דיון והכרעה

22. לאחר שבחנו את מכלול החומר שבתיק ושמענו את טענות ב"כ הצדדים במהלך הדיון – הגענו למסקנה כי דין הערעור להידחות. הנימוקים לקביעתנו זו יובאו בקצרה להלן.

23. הלכה היא, כי אל לה לערכאת הערעור להתערב בעונש שהושת בערכאה המבררת, אלא אם מדובר בסטייה קיצונית ממדיניות הענישה הראויה והנוהגת, או כאשר מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות את הדבר, או כאשר נפלה טעות מהותית בגזר הדין (ראו: ע"פ 5849/13 בן חיון נ' מדינת ישראל (06.10.2014); ע"פ 1630/15 אבו גיליון נ' מדינת ישראל (13.03.2016); ע"פ 1932/15 בן סעדון נ' מדינת ישראל (17.4.2016)). בנסיבות העניין לא מצאנו כי העונש שהושת על המערער סוטה לחומרא, ממדיניות הענישה הנהוגה.

בהקשר זה יש להזכיר, את החומרה היתרה הגלומה בביצוע עבירות מין, ואת החומרה המיוחדת שמיוחסת בפסיקת בית משפט זה לאותם מקרים בהם מבוצעים מעשים מגונים בקטינים. יפים, לעניין זה, הדברים שנאמרו ב-ע"פ 6882/14 פלוני נ' מדינת ישראל (11.11.2015):

"חומרה יתרה נודעת לעבירות מין המבוצעות בקטינים, המתאפיינות בניצול פערי הכוחות האינהרנטיים בין קטין לבגיר ובניצול תמימותו הטבעית של הקטין לסיפוק יצריו של הפוגע. אף הנזקים הנגרמים מעבירות אלו נוטים להיות חמורים יותר, משום שהן פוגעות בנפשו של הקטין בשלב בו טרם התגבשה אישיותו באופן סופי, ומותירות בו צלקות עמוקות (ע"פ 5117/13 וימר נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (11.11.2014); ע"פ 2285/10 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (2.3.2011)). על כן, הכלל הנוהג בפסיקת בית משפט זה הוא כי במקרים של עבירות מין בקטינים יש להעביר "מסר ברור וחד-משמעי כי הנוטלים לעצמם חירות לפגוע בקטינים צפויים לעונשים כבדים ומשמעותיים" (שם, פסקה 17, וראו גם, ע"פ 1281/06 בורשטיין נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (16.04.2008); ע"פ 8203/11 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה לט (09.09.2012)).

24. בענייננו, המערער הורשע בביצוע עבירות מין בקטין, כאשר לצורך סיפוקו המיני, המערער

פגע שוב ושוב במתלונן בכך שנגע באיבר מינו באופן חוזר ונשנה, במספר הזדמנויות, בניגוד לרצונו, כשהדבר נעשה במסווה של רצון לסייע ולהיטיב עם המתלונן. כן ניסה המערער להניא את המתלונן מלשתף פעולה עם מי שיבררו או יחקרו את הפרשה – בכך שאמר לו שלא יספר לאף אחד על מה שהיה.

רמת הענישה שנקבעה בפסיקה, כשמדובר בביצוע מעשים מגונים בקטין נעה בין שנתיים לחמש שנות מאסר, לצד הטלת פיצוי כספי בגין כל אישום. בנסיבות אלה, ובשים לב לכך שהמערער הורשע גם בעבירה של הדחה בחקירה – אין בעונש שהושת על המערער חריגה מרמת הענישה המקובלת בעבירות דומות, ולפיכך אין בסיס להתערבותנו בעונש כערכאת ערעור.

25. דברים אלה נאמרים, ביתר שאת, כאשר מדובר בגזר דין המצוי בטווח הענישה המוסכם בהסדר טיעון, שאז "נדרשות נסיבות מיוחדות וחריגות עוד יותר כדי להצדיק את ההתערבות בעונש שנגזר" (ראו: ע"פ 2562/10 באדיר נ' מדינת ישראל (02.04.2012); ע"פ 9048/11 מוחמד נ' מדינת ישראל (24.05.2012); ע"פ 4921/11 דלאשה נ' מדינת ישראל (09.07.2012)).

26. לא מצאנו גם ממש בטענת המערער כי תסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו לבית המשפט המחוזי הנכבד התייחס לכתב האישום המקורי ולא לכתב האישום המתוקן, בשים לב לדבריה של קצינת המבחן בדיון שבפנינו:

"אני רוצה להתייחס במספר משפטים קודם כל לטענות חברי לגבי התסקיר שהוגש [...] התסקיר באופן ברור לחלוטין מתייחס לכתב האישום המתוקן" (עמ' 5 לפרוטוקול הדיון). מכל מקום, גם אם היתה התייחסות כלשהי לכתב האישום המקורי בתסקיר שירות המבחן הקודם – טעות זו תוקנה בתסקיר משלים שהוגש לבית משפט זה טרם הדיון בערעור.

27. גם טענותיו של המערער ביחס להעדר התחשבות מספקת מצד בית המשפט המחוזי הנכבד בנסיבותיו האישיות – דין להידחות. בית המשפט המחוזי הנכבד עמד בגזר דינו, באופן מפורש, על נסיבות חייו המורכבות של המערער, בשים לב לכך שהמערער "נותק" ממשפחתו באנגליה במשך תקופה ארוכה, וכן אזכר נסיבות אישיות רלבנטיות נוספות (כמפורט בעמודים 16-17 לגזר הדיון). לפיכך, נראה כי בית המשפט המחוזי הנכבד איזן כהלכה בין מכלול הנתונים, לרבות נסיבותיו האישיות של המערער והתקופה הממושכת בה שהה בתנאי "מעצר בית", ומכאן שאף מטעם זה אין עילה להתערבות בעונש.

28. סוף דבר – לא מצאנו כי יש לשנות מגזר דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד, ועל כן החלטנו לדחות את הערעור.

ניתן היום, א' בסיוון התשע"ו (07.06.2016).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט

שח K07.doc העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 15058470

www.court.gov.il

משרד